

Всичко казано до тукъ, не е цѣлото съдържание на книгата „Лудъ професоръ“. Невъзможно е да се предаде цѣлото съдържание въ съкратенъ видъ. Би се извършило престѣпление. Би се окастрило едно кичесто, красиво дърво.

Потърсете, прочетете, читатели, сами тази книжка. Отъ нея вие ще извлѣчете ценна поука и ще преживѣете приятни часове.

Разни.

Кой занаятъ се практикува отъ най-много хора?

Въ двореца на единъ князь билъ подигнатъ въпросътъ:

— Кой занаятъ се практикува отъ най-много хора?

Едни казвали, че най-много сж обушаритѣ, други казвали — шивачитѣ, трети — дърводѣлцитѣ, четвърти — жезларитѣ и т. н.

Дворцовиятъ смѣшникъ казалъ, че **най-много сж лѣкаритѣ**. Князътъ възразилъ, че това не е вѣрно. Смѣшникътъ се обзаложилъ съ него да му докаже.

На следната утринa смѣшникътъ излѣзълъ изъ къщата си съ голѣма нощна шапка и съ превързана глава. Той се запжтилъ къмъ двореца. Изъ пжтя срещналъ единъ познатъ, който го запиталъ, какво му е.

— Ужасно ме болятъ жбитѣ! отговорилъ смѣшникътъ.

— Хе, приятелю, не е болка за умирање. Азъ зная цѣръ за жби. Той му го казалъ.

Смѣшникътъ записалъ името му, като се преструвалъ, ужъ че записва цѣра.

Не направилъ още две крачки — насреща му трима познати. Всѣки отъ тѣхъ го пита, какво му е и му съобщава лѣкарство. Смѣшникътъ записалъ и тѣхнитѣ имена.

Като вървѣлъ изъ цѣлия пжтъ, кой какъ го срещналъ, препорѣчвалъ му сѣ ново лѣкарство, и всѣки казалъ, че неговото лѣкарство е най-добро.

Като влѣзълъ въ стаята на княза, князътъ го попиталъ:

„Какво ти е?“

„Зжбъ ме боли ужасно, та мѣсто не си намирамъ“, отговорилъ смѣшникътъ.

Князътъ му рекълъ:

„Азъ зная едно лѣкарство, отъ което болката преминува наведнажъ, даже и когато жбътъ е разваленъ“.